

ПОСЛАНІЄ ДО СЕБЕ

Бог зна колишній случаї
Віршую, бач, про се, про те.
Тридцята осінь поминає,
Промінна гублячи круте.
Не прибирається у хати
Із барв'яного зела
Немає хати, ні кімнати,
Щоб тую осінь пригощати
Побагрянїла й одцвіла.

Така ж уперта непослушка
Мого характеру, либонь,
Пішла по білених теплушках
~~Двехрядну~~ слухати гармонь.
Вітрами дме, дощами сіє,
Огнями світить ніч сліпу
По шумних станціях Росії,
По Задонецькому степу.
Нехай дає червіньку травам,
Бринить мені, товариші,
Надії вогником яскравим
У молодій моїй душі.
Нехай мудрує і мандрує
Блищить снігами, як алмаз
А ми, говорячи, не все,
По чарці вип'ємо, якраз.

Я кров би дав свою, як плату,
Щоб він крізь далі грозові:
Зайшов, заглянув в нашу хату
Хоч на хвилину чи на дві.
Щоб бачу давне в ніч похмуру:
Кімната, стіл, його рука.
І все він править коректуру
"Молодняка" - "Більшовика".
А деж Десняк, мій друг, Альоша.
Сумний та твердий, як булат.
Тому припала добра ноша,
Ну, щож, хороший був солдат.
Торішнім літом втік з полону
Хлептав водицю несолону,
Сиру картоплю гриз в лісах
І бога кляв на небесах,
А цього літа звинув. Буде
Ще нам сонця й теплих нив.
То ж без огуди, без осуди
Ставайте в коло, добрі люди,
Що з вами дещо пережив.

Із Бажаном бували стрічі,
Поїздки, фронт, словесні січі,
І темні ночі гррзові,
І серця вогника живі

Але й таке, бува, можливе,
Як кажуть в снах і наяву,
Случиться раптом дивне диво,
Що я помру і оживу.
Повію вітром біля хати,
Де, може, й люди вже чужі,
Чи буду голубом літати,
Листи носити в бліндажі.

Чи, обминаючи долини,
У нічку темну і глуху
Зросту рясним кущем калини
На українському шляху.

А ви, вертаючись до краю,
Калину зріжете й по ній
Усе пізнаєте: ну й грає,
Таке говорить, промовляє,
Як промовляв, було, Андрій.

Саратов, 43 рік